

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת וירא ♦ טו' חשוון תשע"ד ♦ עלון 50

"אמן נריבנו ונריב העולם עימנו בשלום
אמן נבנה ונבנה העולם עימנו באהבה
אמן."

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קדוש השם הי"ד

שלי שלי שלך שלך - הרב צחור נועם

המשנה (אבות, ח"י) אומרת: "ארבע מדות באדם: האומר שלי שלי ושליך שלך זו מדה בינונית, ויש אומרים זו מדת סדום. שלי שלך ושליך שלי עם הארץ. שלי שלך ושליך שלך חסיד. שלי שלי ושליך שלי רשע". מדוע "שלי שלי ושליך שלך" - זו מידת סדום? מה רע בזה? כל אחד בשלו, הוא לא מזיק לזולתו, ולמה להגדיר מידה שכזו "מידת סדום"? הראי"ה בסידורו (עולת ראי"ה ח"א) על דברי חז"ל במשנה (פאה, א,א) "אלו דברים שאין להם שיעור. הפאה והבפורים והקראין וגמילות חסדים ותלמוד תורה. אלו דברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקורן קימת לו לעולם הבא. ואלו הן. כבוד אב ואם. וגמילות חסדים. והשקמת בית המדרש. שחרית וערבית. והקנסת אורחים. וביקור חולים. והקנסת פלה. ולגית המת. ועיון תפלה. והבאת שלום בין אדם לחברו ויגין איש לאשתו. ותלמוד תורה כנגד פלם". אומר: "נפלאה היא מצוה זו, מצד חסדה הזמני להמציא להאורח, הנודד ממקומו, את משאליו החסרים לו, כאילו היה נמצא בביתו. עוד יש בה משום הארה נצחית, שהנקודה היותר טהורה ויותר טובה שבאדם מתגלה היא בשעה שהפגישה עמו היא חדשה, וביחוד כשהיא פוגשת את המבט של האהבה של חן ושל הידידות של אחים, והאור הזה קורא את המקוריות הנצחית של הנשמה להתלהט ולהאיר באור תפארה, הנותנת חיים נצחיים להאישיות, הפועלת לחשוף את האורה האצילית הזאת הקיימת עדי עד. הרי יש כאן פירות בעוה"ז, מצד החסד הארעי, והקורן קימת לעוה"ב, מצד הארת הנשמה, האצורה תמיד בצרור חיי עד. (עכ"ל) הנתינה לאחר, האכפתיות, הדאגה ושיתוף הם יסוד האומה הישראלית, כאברהם אבינו מכניס האורחים. לא אורחים מהמגזר, מהשכונה, מהרחוב והבניין, אלא לכל אחד ואחד, כאברהם אבינו מכניס האורחים הערביים, למרות "...שהם משתחוים לאבק רגליהם" (רש"י בראשית וירא יח, ד). מידה זו - "שלי שלי - שלך שלך", כתפישה ההופכת לנורמה ולהתנהלות חברתית. חברה שאין בה נתינה, דוגלת ברוע. אנשי סדום טענו שהנתינה לחלש מחלישה את החברה. גם היום ניתן לשמוע ביטויים דומים: "לעזור לאדם שכזה, זה פשע", "שיעבוד ולא יאסוף צדקה". חברה שאלו הם חוקיה, שלא מבינה שהטוב והנתינה לזולת, השותפות עם החלש - הם דרכו של הקב"ה, היא חברה של רוע, חברה ההולכת בדרך סדום. בואו ונתחזק כולנו בנתינה, בעשיית חסד איש עם רעהו - אדם עם קרוביו - ונרחיב את המעגלים עד אשר נזכה להעניק ולתת לכל איש ישראל וכדברי הראי"ה זצ"ל "נפלאה היא מצוה זו, מצד חסדה הזמני להמציא להאורח, הנודד ממקומו, את משאליו החסרים לו, כאילו היה נמצא בביתו. עוד יש בה משום הארה נצחית, שהנקודה היותר טהורה ויותר טובה שבאדם מתגלה היא בשעה שהפגישה עמו היא חדשה, וביחוד כשהיא פוגשת את המבט של האהבה של חן ושל הידידות של אחים..." שבת שלום

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום

פעם בא אל הגאון המקובל רבי מרדכי שרעבי זצוק"ל בנו של המקובל חכם סלמן מוצפי זצוק"ל וביקש ממנו עצה, אמר לו: "דע לך בני שכל המעלות וההשגות שהגיעו אליהם חכמי דורנו היו על ידי מידת השתיקה. ותדע שלמדתי מאביך המקובל חכם סלמן מדה זו שאחז בה ביותר, עליה אמר לי, כי כתוב בספר דניאל: "והמשכיל בעת ההיא ידום". כי קודם ביאת הגואל יטושטשו הדעות ויתרבו הדרכים והמנהגים הכוזבים והמקולקלים ויהיה צורך להיות משכיל. דהיינו התבוננות עמוקה וישרה כדי לדעת שצריך רק לידום. ודע שכל מי שהוא שותק וידום, הוא משכיל ויתעלה מאוד מאוד, ואיך זיל גמור".

פעם דיבר בגנות הכעס, וציטט מדברי רבותינו ראשונים ואחרונים על ההבטים השליליים של האדם הכועס, שממש טורף נפשו באפו וגורם לעקור את נפשו הקדושה ממנו, ומשרה במקומה נפש מסטרא אחרא ונחשב כעובד עבודה זרה. והוסיף הרב מדברי ההקדמה ל"עץ חיים" שאחד התנאים הראשונים ללימוד הקבלה הוא שלא לכעוס.

אחד המשתתפים בשיעור, העיר ואמר לרב: אני ראיתי אנשים שיודעים ובקיאים בתורת הקבלה, שגם הם כועסים ונרגזים בזמן שמכעיסים אותם. נענה הצדיק ואמר: "אלו שכועסים הם רק חושבים שיודעים ומבינים בקבלה, ולמעשה אין בידם מאומה".

באחד הבקרים כשהגיע הרב לישיבת "נהר שלום" לתפילת שחרית, ניגש לחזן שהתכוון לעבור לפני התיבה ואסר עליו לשמש כשליח ציבור. הלה שתמה מפני מה הרב מונע בעדו להיות שליח ציבור, שאלו מדוע? נענה הרב ואמר לו בלחישה: "הבוקר, לפני בואך לתפילה, הסתכסכת עם רעייתך ובאת לידי כעס, ואדם שכועס לא ראוי לעבור לפני התיבה"

(דרך צדיקים ח"ב).

משנת - הראי"ה זצ"ל

כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת הַדְּבָר הַזֶּה [כב, טז].

"..... יען כי עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנך את יחידי ממני". ומה נהדרת היא תפילתנו, להזכיר זכותו של האב הראשון הלוחם נגד הפראות הדמיונית במערכה האלוקית, שכל זכותה הקלושה הייתה בצד הפופולרי שלה בחידור עומק הלב, שהיו האלילים טוענים שא"א לתרבות אנושית מבלעדיו, מפני שהרושם של האלוקות הטהורה הוא מרומם יותר מדאי וזך יותר מדאי מלהיות בו כדי מרעה להמון גויים. בא "אב המון גויים" והורה מה שהיה צריך להורות, עד אשר איך שירדו הדורות - יש מקום לחדירה של האור הטהור, ועקדת יצחק נזכרת ברחמים לזרעו לדור דורים"

[אגרות הראי"ה ח"ב עמ' מג].

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד